

JENOM NE

Z

I

O

K

PENELOPE BLOOM

Autorka bestselleru *Jeho banán*

JENOM NE
NICK

Text copyright © 2020 by Publishing Bloom LLC
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2024
Cover © Caroline Johnson, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5128-0 (pdf)

PENELOPE BLOOM

JENOM NE
NICK

přeložila Jana Charvátová

Miranda

Kdybych zavřela oči a zaposlouchala se do rachotu padajících kuželek, zastaralých pohodových hitů z devadesátek a hučení arkádových her, dokázala bych si představit, že jsem se vrátila o sedm let zpátky. *Skoro*. Kdybych se opravdu vrátila do minulosti, cítila bych na půlkách nepatrný tlak nudných bombardáček. Taky bych na sobě měla nechvalně známou kombinaci svetru a stejné pleteného tílka, o které jsem si myslela, že je módním vrcholem.

Dnes jsem sofistikovanější. Bombardáčky jsem vyměnila za nitě zastrčené mezi půlkami a svetry za hedvábné košile a bundičky. Přestala jsem se omlouvat za svoji inteligenci a pracovitost. Pohání mě pocit, že bych mohla vstoupit do jakékoli kanceláře v Americe, doslova rozrazit dveře a nakopat všechny korporátní zadky. Aspoň obrazně řečeno. Jednou jsem si vyzkoušela lekci sebeobranu a jedinou technikou, kterou jsem tak trochu zvládala, bylo použití poplašné píšťalky při případném napadení.

Podívala jsem se na umaštěný papírový tácek s nachos v levé ruce a na hamburger s hranolky v pravé. Dokonce jsem si zvládla

loktem nešikovně přidržovat lahev s vodou u boku. Dnes večer jsem žádný borec nebyla. Byla jsem třetí – nebo spíš páté – kolo u vozu – na dvojitém rande.

Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím spíš mi zvuky kolem přestávaly připadat nostalgické. Připomínaly mi jenom to, jak moc jsem se změnila – jak moc se všechno změnilo, a ne k lepšímu.

I přes všechnen ten chaos jsem slyšela hluboký smích Cadea Kinga a mumlání jeho dvojčete. Stejně jako při dosednutí na studené prkénko záchodu ve tři ráno to stačilo k tomu, abych procitla do plného vědomí.

Jen o kousek níž, po schodech vedoucích k bowlingové dráze, se moje dvě nejlepší kamarádky Kira a Iris smály něčemu, co Cade prohlásil. Bylo stále těžší a těžší chovat se jako dobrý člověk – jako taková kamarádka, která by jim přála jejich štěstí a smála se spolu s nimi. Místo toho jsem se při pohledu na jejich veselí cítila skoro až vyčítavě. *Ony* na to přišly. *Ony* si našly někoho jedinečného. Takže, co to vypovídalo o mně, když to vypadalo, že se můj život začíná od základů rozpadat?

Přej jim to, Mirando. Mnohokrát jsem si to opakovala v naději, že překonám svou sklíčenost. Koneckonců, proč by neměli být šťastní? Iris pořád pracovala jako policajtky, i když se nedávno dala dohromady s Cadem. Kira pořád milovala svou práci učitelky a s Richardem Kingem měli, jak se zdálo, dokonalý vztah. Našli svoje „a žili šťastně, až na věky“ – polibky na pláži s pokrčenou nohou. Tak co, že jsem momentálně na té samé pláži byla zahrabaná až po krk v písku, zatímco malí krabi si tvořili hnízda v mých vlasech a racci mi kradli jídlo? Aspoň jsem mohla být vděčná, že moji kamarádi v háji nejsou.

Vrazilo do mě dítě prepubertálního věku. Otočila jsem se kolem dokola, zakymácela se a bezmocně sledovala, jak Cadeovy a Irisiny nachos padají na koberec.

„Sorry, kámo,“ řeklo dítě tónem, který byl na hony vzdálený kajícínosti, že to bylo až urážlivé. Dívalo se na mě se zvláštní směsicí sebevědomí a slepé paniky, pak *ukázalo mírové gesto*.

Podívala jsem se na nachos a ucítila nával nečekaně silných emocí. Dítě mě se zaujetím sledovalo, skoro jako by vědělo, že se něco stane.

Za normálních okolností bych se sebrala, potlačila veškeré emoce a vyřídila to jako rozumná žena.

Za normálních okolností.

Vrhla jsem se dopředu a začala jsem po nachos dupat. Na pár vteřin mě pohltil čirý vztek. Dupala jsem tak silně, že se mi do nohou dávaly křeče a rozbolela mě kolena. Když jsem skončila, na zemi ležela jen hrudkovitá sýrová kaše.

Zírala jsem na ten nepořádek v strnulé uchvácenosti. „Taco salát,“ zašeptala jsem.

Dítě na mě stále zíralo, ale poklesla mu čelist. „Jste cvok.“

„Poslouchej, ty malý hajzlíku. Zrovna před týdnem jsem se rozešla s vážnou známostí. A včera? Přišla jsem o práci. Máš vůbec představu, jaké to je, když si každý myslí, že jsi dokonalý? Dovedeš si představit, jaké to je, když si jednoho dne uvědomíš, že jsi uvězněný v iluzi někoho jiného? Že celá tvoje identita je diktovaná představami hloupého maloměsta a tvých kamarádů, ale jsi v ní příliš zabředlý, než abys s tím něco udělal?“

Chlapec se nad tím zamyslel, pak svažtil obočí. „Hraju jednu online hru a řekl jsem holce, kterou jsem tam potkal, že jsem

na střední a jsem kapitán fotbalového družstva. Teď se se mnou chce setkat.“

Povzdechla jsem si. „To byly řečnické otázky. Jde o to, že jsi do mě vrazil a kvůli tomu jsem upustila ty nachos. Viděl jsi, co jsem jim provedla, když mě naštvaly, ne? Co si myslíš, že udělám tobě?“

Vteřinu jsem si myslela, že se rozbere, ale pak jsem viděla, jak začal zvedat ruce.

„A neopovažuj se na mě zase gestikulovat,“ varovala jsem ho.

Kluk se otočil a utekl. Neuměla jsem odhadnout, jestli se směje, nebo brečí, ale tak jako tak jsem měla pocit, že jsem se zbláznila.

„Páni,“ řekl Cade.

Evidentně všechno sledoval z bočního schodiště. Pomalu zatleskal. „Úžasné. To bylo fakt úžasné. Ach, a můžu si jednu z nich vzít, nebo bych se měl bát, co mi uděláš?“

„Jestli něco z toho prozradíš ostatním, tak...“

„... mě zadupeš do podlahy?“ zeptal se. Sklonil se, vylovil jako zázrakem nedotčený lupínek a dal si ho do úst. „Neboj se. Mám rád dramatickou ironii. Kdybych všem řekl, že slečinka dokonalá se ve skutečnosti rozpadá zevnitř a bojuje, aby si udržela tvář, nebyla by to až taková zábava. Tvoje tajemství je u mě v bezpečí. Ale vážně, nemohla jsi mu dát nějakou radu ohledně jeho online přítelkyně? To bylo ošklivé.“

Cade bezstarostně zamířil zpátky k naší dráze, protože přišel na řadu, jako by právě nesledoval, jak jsem se psychicky složila. Evidentně se něco uvnitř mě narušilo a já to sotva držím pohromadě. Nikdy jsem nebyla ten typ člověka, který navenek

projevuje stres – nebo se chová špatně k dětem. Kdyby existovala na olympijských hrách soutěž pro skrývání problémů a vystavování klidné tváře všem na odív, měla bych touhle dobou nejmíc zlatých medailí na světě. Pomalu jsem vydechla. Tohle prostě zvládnu. Dokonce jsem zašla až tak daleko, že jsem si to dnes ráno napsala i jako jeden ze svých cílů dne. *Přežij dnes večer bowling se šťastnými páry. Neukazuj slabost. Nenech se vyzpovídat ohledně rozchodu a nemluv o vyhazovu.*

Jednoduché. Všechno na světě je jednoduché, když to předstíráte. Cade byl jen malý zádrhel v plánu, ale věřila jsem mu. Bude mlčet a nikdo se nedozví, že jsem chvilku neměla všechno pod kontrolou. Opakovala jsem si to, když jsem se pomalu vracela k naší dráze.

Netečný výraz, Mirando. Netečný výraz. Měla jsem pocit, jako bych přišla o oba palce a oko, a pak sledovala své přátele, jak se prostě jen radují a na všechny, kteří jim přišli do cesty, šťastně pomrkávají. Jasně, měla bych z nich radost, ale musela jsem přemýšlet, jestli by se to dalo v mém případě považovat za pomrkávání, kdyby mi chybělo oko. Vše, co bych zvládla, by bylo jen mrkání. Nebylo by v tom něco tragického?

Iris si mě všimla a předstírala, že ke mně zpomaleně běží. Taký začala něco neidentifikovatelného zpomaleně říkat, přehnaně u toho mrskala jazykem jako by byla pes a měla hlavu vystrčenou z okénka jedoucího auta.

Celou minutu jsem netrpělivě čekala, než přejde několik metrů. Budiž jí připočteno ke cti, že vydržela celý zpomalený manévr až do té doby, než si všimla, že nenesu žádné nachos.

„Hele,“ řekla. „Kde jsou nachos?“

„Asi jsem je snědla,“ odvětila jsem suše.

Iris se zasmála. „Sakra. Co ti vlezlo na mozek a udělalo si tam pohodlí?“

Musela jsem vypadat opravdu uboze, protože Iris svařila obočí a položila mi ruce na ramena. „Hele,“ řekla tišeji. „Jsi v pořádku?“

Ač jsem se moc chtěla usmát a přikývnout, věděla jsem, že by Iris hned mou lež prokoukla. „Narazil do mě kluk a já je upustila. Pak jsem je zadupala do země a donutila ho zdrhnout s pláčem, nebo se smíchem – pořád si tím nejsem jistá. Jasně? A byla jsem na něj fakt zlá. Normálně mám děti ráda. Takže mě přestaň vyslýchat. To je všechno.“

Iris vypadala, že se snaží udržet vážnou tvář, ale nakonec se rozesmála. „Promiň. Jen si představuju, jak šlapeš po nachos. Co přesně se ti honilo hlavou?“

Dala jsem si ruce v bok. Chtěla jsem být naštvaná, že se směje, ale taky jsem se rozesmála.

„Ale fakt. Proč jsi je rozšlapala?“ zeptala se.

„Protože jsem byla naštvaná? Můžeme se bavit o něčem jiném?“

„Iris,“ zavolal Cade, „jsi na řadě.“ Neušlo mi, že na mě mrknul. *Ochotný parchant.*

„Už vyhráváš?“ zeptala jsem se Iris.

Iris se otočila a zamžourala na výsledkovou obrazovku, kde byla naše jména. Pokud někdo pochyboval o mém statusu páteho kola, stačilo jen zkontrolovat naše jména. Cade a Iris vstoupili do hry jako tým a pojmenovali se „Hadi na čáře“. Dokonce přišli s trapným potřesením rukou, kdy to vypadalo, že se snaží

předstírat, že jejich ruce jsou hadi a bojují spolu, to vše doplnili syčícími efekty. Aspoň by to bylo trapné, kdyby Cade nebyl tak otravně sebevědomý. Nejspíš by mohl předstírat, že je kuře uprostřed přelidněné místnosti, a pořád by z něj šly ženy do kolen.

V typickém stylu Riche Kinga, on a Kira přišli s normálnějším jménem týmu: „Rich a Kira“.

A pak jsem tam byla já. Snažila jsem se zapsat své jméno bez jakýchkoli týmových označení, ale Cade si dovilil název upravit, zatímco jsem šla pro jídlo. Evidentně jsem teď byla členem týmu „Samotáři“. *Super.*

„Jassssně,“ řekla Iris v ubohém napodobení hada. „Vypadá to, že vyhraje.“

„Ty jsi ale trdlo,“ řekla jsem. Byla jsem příliš znechucená, než abych se chtěla, ale aspoň jsem se pousmála. Bez ohledu na to, jak jsem se teď cítila ztracená, měla jsem ve svém životě kotvu, a to přátelství s Kirou a Iris.

„Pak prohraješ s trdlem,“ řekla Iris. „Co pak z tebe bude?“

„Příšerná hráčka bowlingu?“ odhadovala jsem.

Iris sebrala hranolek z tácku Riche a Kiry, spálila si o něj ústa a vypadla z ní kreativní řada nadávek. „Díky, že jsi mě varovala, že jsou žhavější než satanova řiť.“

„Možná bys měla přestat krást jídlo ostatním. Je to karma,“ řekla jsem. „Taky by mě zajímalo, jak jsi zjistila teplotu satanova rekta.“

„Rektum,“ řekla se smíchem. „Ty jsi takové korektní trdlo.“ Iris se natáhla pro další hranolek. Plácla jsem ji po zápěstí, takže stáhla ruku a nevraživě se na mě podívala. „Nemůžeš mě kontrolovat.“

Protočila jsem oči. Na popraskané kožené pohovce jsem objevila prázdné místo a posadila se. Položila jsem Richovo a Kirino jídlo bokem a sledovala, jak se Iris zapojuje do hádky Kiry s Cadem. Dohadovali se, jestli je proti pravidlům, když si Cade lehne na břicho a strčí do koule místo toho, aby ji hodil jako normální člověk. Až moc se vžil do role hada.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Rich.

„Jsem,“ řekla jsem. Pořád jsem si nezvykla, že mluvím s někým z bratrů Kingových. Před sedmi lety jsme s Kirou a Iris složily slib. Přísahaly jsme, že s nimi už nikdy nebudeme znovu chodit. I kdyby se vrátili a prosili na kolenou o odpuštění za to, čím jsme si kvůli nim prošly – i kdyby se proslavili a topili se v penězích. Evidentně se moje kamarádky rozhodly, že se slavnostním slibem složeným na vrcholu kopce uprostřed noci se dá smlouvat. Ke mně se nejspíš ta informace nedostala. Teď mi ten slib, který nás spojoval, připadal spíš jako kotva uvázaná kolem mého krku.

„Jen nad vším poslední dobou přemýšlím,“ řekla jsem.

Bylo to skoro hloupé, že jsem se tím vůbec zabírala. Asi by to vypadalo jinak, kdyby o mě Nick King od svého návratu do West Valley projevil zájem, ale vypadal spokojený, když převzal Cadovu roli místního floutka. Pořád se mi z toho kroutil žaludek. Ten Nick, kterého jsem znala před sedmi lety, byl ohleduplný a inteligentní. Nestřídal ženy jen kvůli krátkému vzrušení. Věděla jsem, že se lidé mění, ale když jsem sledovala, v koho se změnil, tak mi to přišlo spíš jako přiznání, že ten chlapec, kterého jsem znávala, zemřel. Jen malý záblesk útěchy mi přinášela fáma, že se proslavil tím, že nikdy nespí se ženami, se kterými randí.

Nebyla jsem si jistá, jestli tomu věřím, ale mátló mě, že to chci zjistit.

Rich byl úhledně upravený a povětšinou se choval jako to normálnější dvojče. Jako všichni Kingovi bratři byl až urážlivě pohledný. Vypadali jako tři bratři apokalypsy, aspoň tedy pokud by tu apokalypsu způsobily bouřlivé ženské hormony. Rich by přinesl destrukci všem ženám s tradičním pohledem na krásu. Byl chytrý, vtipný a milý. Okouznil by vaši matku a otce, uměl by to s dětmi a nejspíš by i vašemu otci pomohl zařídit penzijní připojištění. Cade by očaroval vaši matku, naštvál otce a zatahl jedno z dětí do něčeho lehkomyšlného, co by skončilo zlomenými kostmi.

Toho Nicka, kterého jsem znala ze školy, bylo těžší odhadnout. Vypadal celkem mile, ale pokud byste se dívali dostatečně dobře, uviděli byste temný mrak vznášející se kolem něj. Nikdy jste úplně nevěděli, jaké má cíle, ale byl tak neskutečně inteligentní, že byl předurčený pro něco neuvěřitelného.

„Nad vším přemýšlíš, jo?“ Promnul si Rich zamyšleně bradu. „Zjistil jsem, že lidé většinou nad vším přemýšlí, pokud mají pocit, že se jim úplně všechno sype.“

Zlehka jsem se zasmála. „Máš pravdu. A možná nejsi ani tak daleko od pravdy.“

Pozvedl obočí. Nemohla jsem mu mít za zlé, že se tváří překvapeně. Těch pár vět, které jsem mu pověděla, znamenalo, že jsem se mu otevřela víc než kdy předtím. Ani jsem netušila, proč se mu najednou chci svěřovat. Normálně bych si spíš promluvila s Kirou nebo Iris. Z nějakého důvodu se poklop na mých emocích otevřel Richovi. Možná to bylo vědomím, že Cade byl

tou jedinou osobou ze všech lidí na světě, která věděla, co se se mnou děje. No, Cade a ten traumatizovaný kluk.

Povzdechla jsem si. „Prostě jsem si nějak zvykla, že si kolonku *stálý přítel* můžu odškrtnout, víš? Celý můj život se točí kolem seznamů a odškrtování položek z nich. Dobré známky. Dostat se na vytouženou vysokou. Získat titul. Najít si práci. Povýšení. Tvrdě pracovat, dokud mě znovu nepovýší.“

Rich přikývl. „V jistém okamžiku si uvědomíš, že nezáleží na tom, kolik políček si odškrtněš, ale která to budou a jak kvalitně to odškrtnutí provedeš.“

Teď to bylo moje obočí, které vyletělo vzhůru. „Prohlásil jsi to jako někdo, kdo má takové zkušenosti.“

Rich se na mě usmál. Ani tenhle úsměv mě nepřesvědčil, abych ho začala mít ráda, ale byl tomu už dost blízko. „Proč si myslíš, že jsem najednou všeho nechal a vrátil se do West Valley, abych získal Kiru zpátky?“ zeptal se.

„Kira říkala, že jsi nikdy nepřiznal, že byla důvodem, proč ses vrátil. Myslela jsem, že v oficiálním vyjádření stálo něco o podnikatelských možnostech na východním pobřeží.“

Rich se zatvářil trochu nesměle. „Třeba mě přestaneš pořád probodávat pohledy, když jsem ti prozradil tohle malé tajemství.“

Zadržela jsem úsměv. „Možná. Ale kdybys mi prozradil, co donutilo Nicka, aby s návratem souhlasil, tak bys toho docítil. Přestala bych s těmi pohledy.“

„Nick, jo? Jako poslední přežívající členku přísahové skvadry Overlook Point, bych netipoval, že tě bude Nick zajímat – víš, zvláště když uvážím, že to je poslední muž na zemi, se kterým bys chodila.“

„Třeba zvědavost a touha randit nejsou tak úplně synonyma?“

Zvedl dlaně na znamení, že se vzdává. „To je fakt. Ale myslím, že se budu muset s dalšími pohledy vypořádat, protože nemám právo Nickovy důvody prozradit. Jestli je chceš tak moc znát, možná přestanete strkat hlavu do písku a konečně si promluvíte.“

Při myšlence na Nicka jsem se stiskla svou lahev s vodou, až zapraskala. Když jsem se nad tím opravdu zamyslela, cítila jsem se kvůli němu ubožejší než kdy jindy. Už to bylo sedm let, co jsem do něj byla zabouchnutá. Sedm let od doby, kdy místo mě pozval na rande Kiru, a mně bylo až bolestivě jasné, že ke mně nic necítí. Nejspíš by to nebylo ani tak ponižující, kdybych mu nenapsala tu hloupou báseň den před tím, než si vyšel s Kirou. Pokaždé jsem se musela otřepat, když jsem si na to vzpomněla. Tak či onak, nebylo to něco, co by si zasloužilo doživotní zášť. A pokud bych byla k sobě upřímná, vztek nebyl to, co mi bránilo všechno s Nickem napravit. Byl to strach, že mi zase zlomí srdce.

Když se Rich vrátil do West Valley, prakticky hned z letiště odjel za Kirou do školy a pokoušel se omluvit za to, co se stalo před sedmi lety. Cade zase tak moc nespěchal, ale stejně si k Iris našel cestu zpátky. Naopak Nick se mi pořád vyhýbal jako čert kříži.

Za normálních okolností by mi to nevadilo, ale asi jsem se trochu litovala, když uvážím posledních sedm dní. Rozešla jsem se s přítelem, o kterém si všichni mysleli, že je pro mě dokonalý, a přišla jsem o práci, o níž si mysleli, že v ní vynikám.

Možná jsem si v daném okamžiku nebyla ničím jistá, ale jednu věc jsem věděla. Chtěla jsem, aby se všechno vrátilo do normálu,

i když jsem začínala mít čím dál větší problém si uvědomit, co vlastně normál znamená.

„Hmm,“ řekl Rich. Sledoval mě s protivně vnímavým výrazem, jako by přesně věděl, jak *moc nejsem v pohodě*. Ukázal na mé ruce. „Vypadá to, že přemýšlíš, že tu nebohou vodu dotáhneš na záchod a začneš vyslychat.“

Povolila jsem sevření lahve. „Už mi bylo líp,“ řekla jsem. „Ale, bez urážky, není to něco, o čem bych chtěla mluvit.“

„Jen si pamatuj, že není dobré dusit to v sobě donekonečna. Máš mě, Kiru, Iris, a i Cadea – pokud máš chuť ventilovat své problémy do zdi, ze které padají nevhodné vtipy, a ještě se jim sama směje.“

Ušklíbla jsem se. Jako na zavolanou začal Cade vyřvávat hlasitěji. S Richem jsme přestali mluvit a podívali se na něj.

Cade měl dlaně u sebe a dělal jakýsi plavecký pohyb, možná ale stále imitoval hada. Kira si tiskla ruku k čelu a Iris to sledovala se zmateným výrazem ve tváři.

„Prosím tě, omluv mě u ostatních,“ poprosila jsem Riche. „Zítra mám velký den. Myslím, že bude nejlepší, když půjdu domů a pořádně se vyspím.“

Sledoval mě se zvláštním pohledem. „Jsi si jistá, že je všechno v pohodě? Kromě očividného?“

„V pohodě,“ řekla jsem a pak, po krátké pauze, jsem se zasmála. „To není žádný kód. Opravdu jsem v pohodě.“

Ale nemohla jsem si pomoci, a když jsem odcházela z bowlingové haly, přemýšlela jsem, jak mi je pohoda na hony vzdálená. Nedovolila jsem si o tom nějak dlouho přemýšlet. Musela jsem udělat to, co vždycky. Dívat se dopředu. Soustředit se na

usilovnou práci a sledovat své cíle, i kdybych se kvůli té myšlence měla schoulit do klubíčka a čelit panickému záchvatu.

Toble zvládnou.

Jediný zádrhel v mém plánu byl ten, že mí přátelé by se *všichni* uchechtali k smrti, kdyby zjistili, kde mám zítra pohovor.

Nick

Všichni žijí pro něco. Někdo stráví celý život hledáním toho něčeho, jiní to najdou, ale ne zcela toho dosáhnou. Já to něco našel už dávno, a každý den se budil s nadějí, že získám další ochutnávku. Žil jsem pro výzvy. Byly jako moje droga. Když jsem byl mladší, stačilo mi najít nějakou překážku a překonat ji.

Vždycky jsem byl chytrý, a to mi dovolilo zdolat téměř každou komplikaci, na kterou jsem narazil. Pak jsem si uvědomil, že mi to nestačí. Existuje bezpočet způsobů, jak se dostat skrz zamčené dveře, ale jenom jediný je dokonalý: odemknout je klíčem. Moje závislost se rozvíjela, dokud mi nic nebylo dost dobré. Musel jsem uspět naprosto perfektním způsobem. *Dokonalým způsobem.*

Vezměte si příklad z dětinského Cadea. Udržet ho naživu byla pravděpodobně výzva, která vyžadovala tým chovatelů a expertů na plný úvazek. Nejspíš na ni taky bylo potřeba specializovaných nástrojů jako bodce na pohánění dobytka a pasti, aby ho udrželi pod kontrolou během jeho dobrodružnějších chviliek. Ale technicky to byl úkol, který se dal provést mnoha způsoby.

Věřím, že existuje dokonalé řešení ke každé výzvě. Najít ho mi dává pocit uspokojení. Miluju proces luštění tajemství, ať už to je nenápadně přesvědčit bratra, že zajezdit si na žralokovi je ve skutečnosti špatný nápad – ano, i kdyby na sobě měl celotělové kroužkové brnění – nebo najít jedno rozbité kolečko ve složitém soukolí upadávající firmy.

Prahnou po dokonalém řešení. Po preciznosti. Všechno spočívá v tom, že když se to udělá správně, je to jako poezie – nemusím vyvinout víc úsilí, než je nutné.

S bratry vlastními společnostmi Sion a naše práce spočívá přesně v takové preciznosti. Nacházíme podniky, které se potácejí na hraně finančního kolapsu, a měníme je ve virtuální tiskárny peněz. Když se objevíme s šeky, kam jsme napsali dostatečný počet nul, vždycky jsou ochotní nám prodat své trápení. Poté mám na starosti osekávání nepotřebného. Když to je nutné, nastoupím na přechodnou dobu jako výkonný ředitel, dokud nenajdu klíč, jak postavit firmu zpátky na nohy. Nic se nevyrovná pocitu, kdy najdu to uvolněné vlákno – kdy jen občasné pozměnění procesu umožní, aby vše zapadlo na své místo.

Právě dnes se Psi kusy připojí ke Sionu jako nová akvizice. Je to restaurační franšíza, kde menu zahrnuje i výběr pochoutek pro psy. Mazlíčky můžete uvázat k boudu pod stolem. Podle informací, které jsem viděl, franšíza Psi kusy je asi šest měsíců od bankrotu, ať už to vedení ví, nebo ne. Tahle společnost nemá žádné akcie na trhu, takže se nemusí přistoupit k nucenému převzetí. Místo toho jsem si naplánoval jednoduchou cestu. Za půl hodiny jsem měl domluvenou schůzku a hodlal jsem se na ní objevit s tučným šekem v ruce.

Můj bratr Cade seděl v hale vedle mě. Jen vzácně se ke mně na těchto obchodních cestách připojoval. Když už jsme u toho, bylo vzácné, že Cade vůbec pracuje. Můj bratr měl tu smůlu, že přitahoval katastrofy a utíkal před zodpovědností. Bohužel práce, kterou *vykonal*, hraničila s genialitou, a vždycky jsme věděli, že ho můžeme zapojit do vyjednávání s důležitými klienty, když se zastavilo na mrtvém bodě. Cade dokázal přesvědčit prakticky kohokoli, aby udělal skoro cokoli. Kdyby nebyl tak otravně užitečný, řekli bychom mu, aby zůstal doma a ušetřil si námahu. Ale vypadalo to, že když se stal otcem, dotlačilo ho to, aby byl proaktivnějším členem společnosti. Nikdy by to nepřiznal, ale zajímalo mě, jestli se nesnažil být lepším příkladem pro Beara.

Vždycky jsem se cítil povinen trávit čas s Cadem, i kdyby jen z důvodu, aby se omylem nezabil. Přišlo mi, že se to moc neliší od péče o dvouleté dítě, tedy v případě, že ono dvouleté dítě by bylo víc než schopné a chytré v nepředstavitelně nejhloupějších případech. Zachránil jsem ho z bezpočtu smrtelně nebezpečných situací. Jednou mi volal, aby si postěžoval, že neustálé pípání detektoru oxidu uhelnatého mu způsobuje bolesti hlavy a nevolnost. Jindy zase do venkovní zásuvky zastrčil mokrý kabel, aby dokázal, že to je bezpečné – nebylo – a kdybych ho neodstrčil od kabelu, nejsem si jistý, jestli by se dokázal sám pustit.

Cade zaklonil hlavu a opřel se o zeď, zatímco hrál na mobilu hru, která vypadala, že je určená pro děti.

„Mohl by sis to aspoň ztlumit?“ zeptal jsem se.

Cade po mně střílil nevraživým pohledem. On a můj bratr Rich jsou dvojčata. Díky Cadeově životu plnému nezbedností a problémů se dá bezpečně rozeznat od Riche. Cade vypadá, že

je připravený kdykoli uspořádat party, a Rich zase jako někdo, kdo je připravený večírky ukončit a oznámit všem, aby se vrátili do práce. Jsou takové protipóly, jak to jen jde, ale předpokládám, že u identických dvojčat to tak šokující zase není. Každý chce mít svou vlastní osobnost, ale dvojčata musejí pracovat tvrději, aby si našla tu svou, protože je každý srovnává.

Cade poklepal na tlačítko z boku telefonu a byl jsem si celkem jistý, že hra začala vyřvávat ještě hlasitěji. „Třeba takhle?“ zeptal se.

„Můžeš mi znovu připomenout, proč ses vlastně rozhodl se ke mně přidat?“

„Kvůli tvému proslovu?“ Změnil hlas, aby se pokusil mě imitovat. „*Rich a ty jste tak zaměstnaní vztahy, že zanedbáváte společnost.*“ Odmlčel se, naznačil popostrčení brýlí nahoru na nose. „*Bla bla.* Máš strach, že to zůstane jen na tobě. *Bla bla.* Máš fetiš pro ženy, které se oblékají jako piráti a fantazíruješ o tom, co dělají se svými dřevěnými nohama. Co že jsi to říkal? Chci ji v tobě vidět až po okraj temné díry? Nebo až po kýl, *johoho?*“ Johoho zdůraznil.

Povzdechl jsem si, ale neubráníl jsem se úsměvu. „To je celkem specifické. Taky nechutné. Temná díra. Vážně tak často mluvíš o zadcích, že už sis vymyslel kreativní přezdívky?“

„Každý dobrý fetiš je plný detailů. Třeba tohle, znal jsem ženu, která jednou chtěla, abych si hrál na vránu.“ Cade se naklonil blíž ke mně a ztišil hlas. „Ale zastříhla mi křídla a držela mě v kleci. Jako sexuálního otroka. Ale jako vránu, takže jsem měl...“ Snažil se mi něco provádět s rukama nataženýma jako velká, neohebná křídla.

Zůstal jsem na něj zírat. Můj výraz ho přiměl, aby se odmlčel. „Chtěl jsem říct, že bys měl sdílet méně detailů, protože musím přemýšlet, jestli by sis dokázal něco tak obskurního vymyslet. Ale teď vidím, že jen využíváš minulých zkušeností.“

Pokrčil rameny. „Nikdy jsi nechodil s někým, kdo je na piráty?“ Ukazováček stočil do imaginárního háku a snažil se mi roztrhnout košili a vydával přitom nejasné, chraplavé pirátské zvuky. „Kdepak máme tu kořist?“ dožadoval se.

Uchechl jsem se a odstrčil jeho ruku. „Ježíši Kriste. Už se nedivím, že jsme na tebe přestali naléhat, abys víc pracoval. Je to jako přivést do práce své dítě.“

„Jen si přeješ, abych byl tvé dítě.“

„Co to má vůbec znamenat?“

„Nezaobírej se tím v té své pěkné hlavince. Jen to, že kdyby tvůj plán dát Danovi tučný šek nevyšel, budu tam já se svými nezastavitelnými vyjednávacími schopnostmi.“

„Tučný šek nikdy nezklame,“ řekl jsem. „Dej mi tam dvě minuty a Psí kusy budou naše.“

„*Psí kusy budou naše*,“ parodoval mě Cade. „Zníš jako strašlivý padouch.“

Zakroutil jsem hlavou a snažil se zase soustředit na práci. Tohle nebyla obvyklá firma, kterou jsme se pokoušeli v Sionu předělat. Obvykle jsme mířili na velké mezinárodní společnosti. Vždycky mě ohromovalo, jak dokonce i velké upadající společnosti mají jediný zádrhel v základech svých problémů. Pokud jste identifikovali všechny symptomy a propracovávali jste se zpátky na začátek, nakonec jste našli jeden do očí bijící problém. *Klíč*. Někdy to byl zaměstnanec, firemní nařízení, chyba ve značce

nebo dokonce administrativní bota. Ať už to bylo cokoli, miloval jsem výzvu najít ten problém a vyřešit ho.

Dveře do haly se otevřely a pár okamžiků jsem jen zíral, než mi došlo, na koho se dívám.

Miranda Collinsová. Zezadu ji ozařovalo odpolední slunce, takže jsem nejdřív rozeznal jen nejasnou zářící siluetu. Musel jsem se zarazit, abych nepřemýšlel nad tím, že v tom momentu vypadá andělsky. Byl to jen optický klam. Prošla přímo kolem lavice, kde jsme s Cadem seděli. Hlavu držela zpříma a očima ani jednou neuhnula.

Vždycky jsem se cítil zvláště, když jsem ji viděl. Věděl jsem, že se mnou pořád nechce mít co do činění, ale dovedla to ještě dál. Miranda se ke mně chovala až agresivně nevšímavě, a ne v tom smyslu, kdy mi naschvál nepopřála „na zdraví“, když jsem si před ní kýchnul. Ne. Dotáhla to ještě mnohem dál. V očích se jí zračila zášť, která, jako dobré víno, s časem zrála. Po návratu do West Valley, kdy jsem si při vzácných příležitostech všiml, jak po mně pokukuje, bych přísahal, že se moje duše snaží scvrknout a schovat se před intenzitou jejího pohledu.

Ale musel jsem uznat, že mě nenávidí tak moc, že mi to přišlo i trochu sexy. Taky jsem si nemohl pomoci, abych si nemyslel, že je Mount Everestem všech výzev. Chci říct, jaký klíč by vyřešil tak zapeklitý problém? Někdy jsem si myslel, že jediný způsob, jak napravit to, co se mezi Mirandou a mnou událo, by byl návrat časem. Sakra, možná to byl důvod, proč jsem vždycky byl tak zažraný do tohoto tématu.

Jak bych mohl vyřešit to, co se mezi námi pokazilo, aniž bych vrátil čas?

Byla to stará otázka, na kterou jsem se ptal sám sebe už mnohokrát, ale nezastavilo mě to, abych se k ní nevracel. Prohlížel jsem si ji, když kolem nás procházela, jako by nějaký náznak řeči jejího těla byl tím klíčem. Dlouhé blondáté vlasy měla stažené do culíku. Oblečení měla čisté a nažehlené, jako by se jí sem podařilo dojet, aniž by si sedla a pomačkala si sukni. V koutku mysli mě napadlo, že by byla schopná vlastnit malou přenosnou napařovací žehličku, aby si během dne upravila šaty.

Byla nádherná, sebevědomá a úspěšná. Nic z toho mě nepřekvapovalo. Před sedmi lety, když jsme spolu chodili na střední školu, jsem do ní byl neskutečně zabouchnutý. Často jsem přemýšlel, jak to tehdy dopadlo. Vypadalo to, že jedno nebo dvě rozhodnutí nás všechny vyslala na různé cesty. Místo s Mirandou jsem začal chodit s Kirou poté, co mi z ničeho nic napsala tu báseň. Cade dal Iris ty hloupé trávové brownies a Rich vyslepičil trenérům, co Kira udělala. Po třech zásazích se nám podařilo odpálit vztahovou nukleární bombu mezi námi a děvčaty. Všechno vyústilo v nechvalně známý slib, který Kira, Iris a Miranda složily na Overlook Point. Bez ohledu na cokoli, nikdy nebudou chodit se mnou nebo s mými bratry. Až na to, že Miranda byla teď asi jediná, komu na tom slibu ještě záleželo.

Čekal jsem, že se otočí nebo se aspoň na mě podívá, ale ani jednou se neohlédla naším směrem.

Chladná, jako obvykle.

Cade se ke mně naklonil a zašeptal: „Běž za ní.“

I když jsem byl odjakživa vždycky proti čemukoli, co mi bratr navrhl, věděl jsem, že mě bude užírat zvědavost, pokud se nepokusím promluvit si s ní. Ale nehonil jsem se za ní z důvodů,

kteří si bratři mysleli. Ano, představovala výzvu všech výzev, ale neplánoval jsem se do ní pouštět – zatím. Část toho, proč jsem dobrý v tom, co dělám, je trpělivost. Věděl jsem, že když počkám dost dlouho, příležitost se sama naskytne.

Abych svou práci dělal dobře, potřeboval jsem zjistit o Psích kusech co nejvíce informací. V okamžiku, kdy Miranda vešla do dveří, se stala kouskem informace. To bylo vše.

Prozatím.

Hala vedla do dlouhé chodby lemované dveřmi, které nejspíš za sebou skrývaly kanceláře. Už jsem chtěl na Mirandu zavolat, když jsem uviděl, že se před jedněmi zastavila. Byla ke mně pořád otočená zády. Několikrát se zhluboka nadechla a pootočila se, jako by chtěla zamířit zpátky, odkud přišla, ale pak se natáhla ke dveřím. Najednou ruku stáhla a něco si pro sebe mumlala.

Proč váhá? Můj mozek rychle projel nejpravděpodobnější možnosti. Je nervózní z pracovního pohovoru? Přináší špatné zprávy někomu, kdo za dveřmi sedí? Pracuje tu její přítel?

Překvapilo mě, když se mi při té poslední možnosti stáhla hrud'. Věděl jsem, že pár měsíců chodila s Robbiem Goldmannem, a nic jsem necítil, když jsem slyšel, že se nedávno rozešli. Tak proč mě vůbec trápí myšlenka, že si našla někoho dalšího? Kromě toho jsem na rande chodil s každou vhodnou ženou ve West Valley, abych ze sebe setřásl své ženitbychtivé rodiče, i když jsem byl stále nezadaný. Byl jsem ten poslední, kdo by měl nárok žárlit, jestli si tak rychle našla někoho nového. Kdyby mi aspoň ty schůzky nepřišly tak chladné a nepostrádaly aspoň nějaký náznak lásky. Sakra, ani jsem se s žádnou z těch žen

nevyspal – sice mi to přinášelo nešťastnou reputaci ve městě, ale to mě vůbec netrápilo.

Bez varování se Miranda otočila a vrazila do dveří nalevo. Nepovolily, takže zkusila jiné dveře. Když ty se otevřely, vstoupila dovnitř a zavřela za sebou.

Jestli jsem byl předtím zvědavý, tak teď jsem se cítil naprosto fascinovaný. Ta Miranda, kterou jsem znával, byla jako dobře naolejovaný stroj, jenž jsem vždycky obdivoval. Zнала svůj cíl a neúnavně si za ním šla. Ať už jsem v chodbě viděl cokoli, nedávalo mi to smysl. Bezdůvodně zaváhala. Byla to prasklina v jejím ledovém brnění netečnosti.

Pomalou jsem šel chodbou, dokud jsem nestál před dveřmi, do kterých vstoupila. Přitiskl jsem ke dřevu ucho a poslouchal.

Zevnitř se ozývalo podivné šelestění. Zamračil jsem se, jak jsem se snažil představit, co by to mohlo být. Mačkající se plechovka? Šustění papírů? Ale taky jsem zaslechl chroupání.

Pomalou jsem zatlačil do dveří a podíval se dovnitř.

Miranda seděla na zemi s pytlíkem preclíčků v jedné ruce a v druhé držela čokoládovou tyčinku. Zuřivě si ukousla čokolády, pak naklonila pytlík k ústům a pár preclíčků si nasypala do pusy. Jakmile je rozkousala, přiložila si pytlík k ústům a začala se prodýchat. Po pár vteřinách přestala a rozkašlala se, nejspíš vdechla zrnko soli.

Už jsem chtěl pomalu vycouvat z místnosti, když jí zrudnul obličej. Kašlala, ale navíc se i nakláněla dopředu a bezhlesně si svírala krk. Pospíšil jsem si k ní, objal ji zezadu a pěstí jsem ji silně stiskl pod prsy. Znovu zakašlala a z úst jí vystřelilo cosi napůl rozkousaného, načež se to přilepilo zezadu k židli.

Ani jeden z nás pár vteřin nic nedělal, jen jsme čekali, až sousto napůl rozkousaného jídla sklouzne po židli dolů a spadne na zem. Jakmile leželo na podlaze, uvědomil jsem si, že pořád klečím za Mirandou a objímám ji. Dokonce jsem cítil váhu a teplo jejích prsou nad svými dlaněmi.

Vzpamatoval jsem se jako první, takže jsem zase vstal, oprášil si kolena a nabídl jí ruku, abych jí pomohl vstát. Nejistě ji přijala a postavila se, načež si setřásla drobký preclicků ze sukně.

„Ahoj,“ řekl jsem. „Nejsi první člověk, který přišel na velký pohovor a začal se dusit.“

Miranda vypadala, že udělá všechno na světě, jen aby se nezasměla. Rty se jí zkroutily, načež se konečně usmála a zakroutila hlavou. „Díky za záchranu.“

„Jen mě mrzí, že jsem přišel pozdě, abych zachránil i ty preclicky a čokoládu. Přísahal bych, že jsi tu byla jen minutku, než jsem vstoupil. Trénuješ na soutěž v jedení?“

Tentokrát neměla problém se neusmát. „Neměla jsem snídani.“

„Nepřekvapuje mě to. Taky bych neměl co jíst, kdybych všechno vdechl.“

„Pokud si už ze mě přestaneš dělat legraci, za pár minut mám pohovor a musím se připravit.“

„Takže se uvidíme za chvíli.“

„Cože?“ zeptala se.

Donutil jsem se neusmát. „Nic. Hodně štěstí.“

Jakmile jsme opustili zasedací místnost, Miranda spěšně odešla na záchod.

Trvalo mi pár vteřin, než jsem zpracoval, co se stalo. Právě jsem viděl Mirandu Collinsovou, jak do sebe vyloženě cpe

nezdravé jídlo. Byla to ta samá Miranda, která jedla jenom saláty a pila vodu. Ta samá, která poctivě cvičila a představovala reklamu na dokonalost. Projel mnou osten znepokojení, když jsem si uvědomil, že ten rozchod prožívá víc, než kdokoli tušil. Skoro jsem na ni zavolal, abych se omluvil, ale rozmyslel jsem si to.

Mátlo mě, že jsem prakticky cítil, jak to mezi námi jiskří. Jen jsem chtěl zjistit, jestli to byl náboj hrozícího výbuchu, nebo potenciální chemické reakce. Nejspíš mezi tím nebyl moc velký rozdíl.

Každopádně jsem měl pocit, že příležitost, na kterou jsem čekal, se blíží. Vypadalo to, že koneckonců možná bude na čase zdolat Mount Everest výzev. Otázkou bylo, jestli aspoň jeden z nás ten proces přežije.